

POEZIJA

Esad Babačić

Vojaku tišine

Lažnivi pesnik

Ko se vam bo zazdelo, da ste me ustavili –
takrat bom najdlje.

Moja ponižnost je navidezna.

Prilepil sem se vam na hrbet,
čeprav vi ne potrebujete takšnih oči.

Blatim vas, v sebi.

Smejim se, da bi prikrikl resnico.

Pomagal vam bom pasti

na vaših blodnih poljih.

Ker treba je priznati – vi me potrebujete,
ali celo še več, ljubite.

Zato ne boste storili ničesar,

ko vam bom odpiral rane –

radi me boste imeli,

oboževali me boste.

To je moj posel.

To skrito...

To, česar ne veste.

To, česar ne boste nikoli vedeli.

Samo ne sprašujte me več

o mojem poklicu.

Hiša brez vrat

Vse je notri:

jaz in ti,

in med nama

dve neuresničeni želji.

Postlana postelja

in znoj, ki ga prenašava

iz nje, ne zavedajoč se niti,
 ki naju vodi mimo ali
 skozi vsa vrata, ki iz dneva
 v dan menjajo lastnike.
 In ti dobro veš, kaj ostane,
 koliko ostane, pa vseeno hodiš
 med njimi, se jih dotikaš, teh
 drugih lastnikov. Nosiš jih v svoji glavi,
 vzgajaš, sovražiš, ker si tudi sam lastnik, ker
 vsak lastnik ima eno skrivnost, samo eno,
 ki je ne zna – ne ne more – izdati.
 In ti se jeziš, ker je sam ne izdaš,
 ker je ne moreš, ker samo tako, pretvarjajoč
 se, iz dneva v dan, ljubiš vrata te skrivnosti.

Moč

Zdaj razumem, kaj je skala, Dane.
 Skala, obdana z ničem,
 ki nosi ves pomen
 praznine, ki jo obdaja.
 Ne išče več.
 Ne potrebuje več.
 Vse ima, sama v sebi,
 sama s seboj.
 Vse se ji je že zgodilo,
 zato je onemela – čaka.
 V mirnem slovesu
 že narejene smrti.

Vojaku tišine

Dobro veš, kaj te ubija.
 Potem greš tja in
 to počneš. Potem se
 vračaš v svojo zamračeno sobo
 in vidiš nazaj – napake, zlate napake.

F. H.

Nehal bom govoriti.
Potem se bo
pocedila kri.

Kaj potrebuje pesem

Zraka.
Veliko zraka.
In pokrajino.
Na sredi pokrajine
človeka, ki sedi ob
ognju in si roke
greje.